

RESSÒ DE LA PARAULA

LA NOVA ESGLÉSIA (X)

Esposa Església

Hem mantingut la mirada contemplant la «Nova Església». Ho hem fet deixant-nos contagiar per aquestes veus que se senten al voltant nostre constantment, des de fa molts anys: «l'Església s'ha de renovar, ha de ser diferent, s'ha d'adaptar als temps, no ha de tenir por dels canvis...».

Aquestes veus poden tenir raó. La mateixa Església va proclamar que, per a ser fidel, ha d'estar en contínua reforma.

«L'Església pelegrina en aquest món és cridada per Crist a aquesta perenne reforma, de la qual ella, com a institució terrestre i humana, necessita permanentment» (Concili Vaticà II, *Sobre l'ecumenisme*, n. 6).

El papa Benet XVI parlava de l'Església, comunitat i poble sempre en camí.

Però som molt conscients que la reforma de l'Església no és qüestió de «maquillatge» o d'adaptació a gustos i modes, sinó de fer passos efectius de purificació cap al

que ella ha de ser (cf. LG 8). Aquesta Església «que ha de ser» se'ns ha mostrat a la Ciutat Santa, que ens descriu el llibre de l'Apocalipsi. És l'Església que neix del Ressuscitat i que continua ferma allà, a l'horitzó, perquè caminem vers ella, buscant-la incansablement, deixant-nos atreure per la seva bellesa. Aquesta Església no és diferent de l'Església actual, la del present, la nostra. És la mateixa Església, la que resplendeix de llum i felicitat i la que camina avui en la història.

Diem també que hem d'estimar l'Església real i única. Estimar-la no com una obligació, sinó com una conseqüència d'haver-la coneguda, com a efecte de la mirada objectiva i clarivident sobre ella. Ara afegim una última observació: estimem cabalment l'Església si els nostres ulls

participen de la manera com Jesús la veu i l'estima.

Amb quins ulls mira Crist l'Església? Crist mira l'Església amb els ulls d'un espòs realment enamorat.

Avui s'hauria d'explicar això de «mirar amb ulls d'espòs»; més aviat només podem dir als esposos que s'estimin com Crist estima la seva Església.

El cas és que sant Pau i el llibre de l'Apocalipsi no van trobar una altra imatge millor per a expressar aquesta forma de mirar i estimar.

Possiblement el Papa que més profundament va expressar aquesta experiència va ser Pau VI. Ell va gaudir i va sofrir aquest amor «esponsal» de Crist a l'Església. Citant sant Agustí deia en una homilia del dia de Pentecosta (1962):

«El món reconciliat amb Déu és l'Església... Ella és objecte de l'amor de Crist i, transfigurada per

aquest amor, se l'anomena esposa, com per a expressar la bellesa que la gràcia li confereix i per a indicar la complaença, la tendresa, la semblança, la unió que Jesucrist hi estableix.»

Aquesta forma d'estimar significa que, tant si la nostra mirada crítica descobreix les seves ombres, com si ens alegrem amb les seves llums, mai no deixarem d'estimar-la. Significa a més que hem de donar la vida per l'Església. Significa que l'amor a l'Església és garantia de posseir l'Esperit Sant (i amb Ell l'alegria perpètua). Significa que descobrim la bellesa seductora de l'Església tant o més en rostres i vides humils i oblidats, com en esdeveniments brillants i esplèndids...

Així s'expressava el Papa en el seu conegut *Testament*:

«Sento que l'Església m'envolta: oh santa Església una, catòlica i apostòlica, rep amb la meva salutació de benedicció el meu suprem acte d'amor» (30-6-1965).

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Als homes els és impossible

Com és que a la nostra humanitat li costa tant trobar els camins de la justícia, de la pau, del respecte als altres? Quantes vegades ens hem fet aquesta pregunta! Quan recordem la història o analitzem el present, tant de les societats com dels individus, acabem amb la mateixa angoixa: per què és tan difícil...?

Evoquem un passatge important de l'Evangeli: la reacció negativa d'un ric que buscava la manera d'entrar a la vida eterna i el comentari posterior de Jesús: «Fills meus, que n'és de difícil entrar al Regne de Déu!». Els deixebles s'espanten: «Doncs, qui podrà salvar-se?»; qui pot viure així? La resposta de Jesús va a l'arrel de l'experiència humana i del

seu misteri; es pot dir que és un resum de tot el missatge de Jesús: «Per als homes és impossible, però no a Déu, perquè Déu ho pot tot» (Mc 10,17-27).

Viure veritablement la vida humana és més que tenir bons sentiments o no fer mal a ningú; comporta afrontar reptes molt seriosos: acceptar els altres tal com són, potser dolents i violents; reconèixer les pròpies febleses, limitacions i injustícies; assumir la mort d'un fill, o la infidelitat d'una persona estimada, o la calúmia d'un amic; és compartir els béns propis amb els que ho necessiten, assumir el propi sofriment i la pròpia mort. La reflexió de Jesús és dura: «Per als homes, viure així és impossible». Ens sentim febles i inevitablement

ens agafem a la vida, a les coses, i ens defensem de tot i de tots. La història de la humanitat i el que anem constatant dia rere dia confirmen lamentablement la sentència de Jesús.

Però precisament Ell ve a revelar el misteri més profund: «Déu ho fa possible». És Déu qui fa possible que els homes visquem amb esforç i amb plenitud la nostra difícil vida humana. El primer ha estat Jesús, el Senyor; i al seu darrere, tots els qui han assumit la presència de Déu en la seva vida i han après a estimar i a desprendre's de tot allò que perd la vida.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

LA NUEVA IGLESIA (X) Esposa Iglesia

Hemos mantenido la mirada contemplando la «Nueva Iglesia». Lo hemos hecho dejándonos contagiar por esas voces que se oyen a nuestro alrededor constantemente, desde hace muchos años: «la Iglesia debe renovarse, ha de ser distinta, se ha de adaptar a los tiempos, no ha de tener miedo a los cambios...».

Estas voces pueden tener razón. La misma Iglesia proclamó que, para ser fiel, ha de estar en continua reforma.

«La Iglesia peregrina en este mundo es llamada por Cristo a esta perenne reforma, de la que ella, en cuanto institución terrena y humana, necesita permanentemente» (Concilio Vaticano II, *Sobre el ecumenismo*, n. 6).

El papa Benedicto XVI hablaba de la Iglesia, comunidad y pueblo siempre en camino.

Pero somos muy conscientes de que la reforma de la Iglesia no es cuestión de «maquillaje» o de adaptación a gustos y modas, sino de dar pasos efectivos de purificación hacia lo que ella ha de ser (cf. LG 8). Esta Iglesia «que ha de ser» se nos ha mostrado en la Ciudad Santa, que nos describe el libro del Apocalipsis. Es la Iglesia que nace del Resucitado y que sigue firme allá, en el horizonte, para que caminemos hacia ella, buscándola incansablemente, dejándonos atraer por su belleza. Esta Iglesia no es diferente de la Iglesia actual, la del presente, la nuestra. Es la misma Iglesia, la que resplandece de luz y felicidad y la que camina hoy en la historia.

Decimos también que debemos amar la Iglesia real y única. Amarla no como una obligación, sino como una consecuencia de haberla conocido, como efecto de la mirada objetiva y clarividente sobre ella. Ahora añadimos una última observación: amamos cumplidamente la Iglesia si nuestros ojos participan del modo como Jesús la ve y le ama.

¿Con qué ojos mira Cristo a la Iglesia? Cristo mira a la Iglesia con los ojos de un esposo realmente enamorado.

Hoy tendría que explicarse eso de «mirar con ojos de esposo»; más bien sólo podemos decir a los esposos que se amen como Cristo ama a su Iglesia. El caso es que san Pablo y el libro del Apocalipsis no encontraron otra imagen mejor para expresar esta forma de mirar y amar.

Posiblemente el Papa que más profundamente expresó esta experiencia fue Pablo VI. Él gozó y sufrió este amor «esposal» de Cristo a la Iglesia. Citando a san Agustín decía en una homilía del día de Pentecostés (1962):

«El mundo reconciliado con Dios es la Iglesia... Ella es objeto del amor de Cristo y, transfigurada por este amor, se le llama esposa, como para expresar la belleza que la gracia le confiere y para indicar la complacencia, la ternura, la semejanza, la unión que Jesucristo establece con ella.»

Esta forma de amar significa que, tanto si nuestra mirada crítica descubre sus sombras, como si nos alegramos con sus luces, nunca dejaremos de amarle. Significa además que hemos de dar la vida por la Iglesia. Significa que el amor a la Iglesia es garantía de poseer el Espíritu Santo (y con Él la alegría perpetua). Significa que descubrimos la belleza seductora de la Iglesia tanto o más en rostros y vidas humildes y olvidados, que en acontecimientos brillantes y espléndidos...

Así se expresaba el Papa en su conocido Testamento:

«Siento que la Iglesia me rodea: oh santa Iglesia una, católica y apostólica, recibe con mi saludo de bendición mi supremo acto de amor» (30-6-1965).

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

50 anys essent «llevat i font de comunió constant»

El passat 16 de juny, l'església de la Vinyala de Sant Vicenç dels Horts resultà petita per a encabir els fidels de totes les edats que participaren en l'eucaristia d'acció de gràcies pel cinquantenari de la Parròquia de Sant Antoni de Pàdua.

La celebració —solemne i molt emotiva— la presidí el bisbe Agustí Cortés, acompanyat de Mn. Joan Pere Pulido, secretari general del Bisbat de Sant Feliu, el P. Faustí Gutiérrez, actual rector de la parròquia, l'arxiprest de Sant Vicenç dels Horts, Mn. Anton Roca, set preveres salesians (aquesta congregació té encomanada la parròquia des de 1976) i dos diques permanents.

El senyor Bisbe, en la seva homilia, es referí a la festa de la Santíssima Trinitat, que s'esqueia aquell dia: «Pare, Fill i Esperit Sant formen una comunitat que supera tots els somnis d'amor incondicional i perfecte». I va continuar: «Si la nostra parròquia fos així, seria un paradís». Recordà que la comunitat cristiana està cridada a ser «llevat i font de comunió constant», i al final de l'homilia, va donar gràcies perquè a la parròquia «s'havia produït aquesta mena de miracle», en una clara referència a l'alegria i

Infants de la parròquia parlen amb el bisbe Agustí al final de l'eucaristia

l'esperit de fraternitat visibles en l'assemblea que omplia el temple de gom a gom.

Finalitzada la pregària eucarística, un elevat nombre de fidels es va aplegar al CES Salesians Sant Vicenç dels Horts per assistir a la inauguració d'una mostra fotogràfica i a la projecció del vídeo «50 anys anunciant Jesucrist», que aconsegueix transmetre la intensa vida d'aquests decennis.

La celebració va acabar amb un festiu dinar de germanor compartit amb les 400 persones assistents.

Renovació del consell de redacció de *Missa Dominical*

Coincidint amb la celebració dels 50 anys de la revista *Missa Dominical*, hi ha hagut renovació de l'equip de redacció. Els nous membres que s'han incorporat són: Alberto Para, diaca (en camí cap al presbiterat), director del Secretariat dioce-

sà de Catequesi de l'Arquebisbat de Barcelona; Emili Villegas, prevere del Bisbat d'Urgell, llicenciat en litúrgia per l'Institut Sant Anselm de Roma; Carles Cahuana, prevere i secretari general del Bisbat de Terrassa; i David Álvarez, prevere de l'Arquebisbat de Barcelona i formador del Seminari. Juntament amb aquests recentment incorporats, la resta de l'equip està format per Xavier Aymerich (director), Miquel Álvarez, Jaume Fontbona, Lluís Prat, Josep Teixidó, Josep Maria Romaguera, Francesc Romeu i Mercè Solé.

El CPL agraeix a tots ells el seu servei, així com també els que per diversos motius han deixat de participar en les reunions del consell, tot i que segueixen col·laborant en la publicació (Jordi Guàrdia, Josep Lligadas i Enric Termes).

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Si els nostres cors s'obren a la misericòrdia i segellem el perdó amb una abraçada fraternal, proclamem davant del món que és possible vèncer el mal amb el bé» (28 d'abril).

@Pontifex: «Déu et busca, encara que tu no el busquis. Déu t'estima, encara que tu t'hagis oblidat d'Ell. Déu albira en tu una bellesa, encara que tu creguis que has desperdiciat inútilment tots els teus talents» (29 d'abril).

@Pontifex: «Demanem al Senyor que ens faci conscients que no es pot ser veritablement cristians sense caminar amb l'Esperit Sant, sense deixar que l'Esperit sigui el protagonista de la nostra vida» (1 de maig).

@Pontifex: «Ens cal un periodisme lliure, al servei de la veritat, del bé, de la justícia; un periodisme que ajudi a construir la cultura de la trobada» (3 de maig).

Acompanyar la llibertat en Crist

És aquest el títol d'una proposta formativa per als laics que ofereixen les diòcesis catalanes per al curs 2019-2020, en sintonia amb la reflexió i el treball proposat en les dues darreres jornades de l'apostolat seglar. Es tracta d'una escola d'acompanyament per a laics, amb uns continguts i una metodologia pròpies: Hi haurà tres trobades matinals al llarg del curs i cada alumne tindrà nou sessions d'acompanyament personalitzat a concertar amb els responsables del curs. És una formació molt interessant que pot ajudar a ser corresponsables, com a batejats, en la vida de la nostra Església, acompanyant la vocació i la vida dels germans en la fe en el camí de seguiment de Jesucrist.

Aquesta iniciativa interdiocesana sintonitza plenament amb els objectius diocesans del nostre bisbat, ja que ve a ser una de les possibles formes de potenciar el laïcat, capacitant-lo per a realitzar un servei d'acompanyament a altres creients.

Convivències d'escolans

«Serem feliços» és el títol de les convivències organitzades pel Seminari Menor de Barcelona del 8 al 12 de juliol, i que es duran a terme a l'edifici del Seminari de Tortosa.

Estan adreçades als nois d'entre 8 i 14 anys que són escolans a la seva parròquia de les diòcesis de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat i que no estan tancats a una possible crida vocacional del Senyor per arribar a ser un dia sacerdots. L'equip de formadors del Seminari Menor i els seminaristes majors de les dues diòcesis són els encarregats de preparar-les i enguany han elaborat el fil conductor d'aquells dies entorn el missatge de les benaurances.

Per a més informació i inscripcions (fins al 4 de juliol):

- Telèfon: 934 541 600 (Mn. David Álvarez)
- E-mail: seminari@seminaribarcelona.cat
- Secretaria: c/ Diputació 231. Horari: de 9 a 14 h

Identitat, formació i missió dels laics

Fruit del treball, en els diversos consells de la diòcesi, de valoració del curs i d'identificació de les prioritats per al proper, pren protagonisme el rol del laïcat en aquesta triple dimensió: identitat, formació i missió. Amb el desig de concretar aquestes orientacions, el proper dissabte 6 de juliol de les 10.30 a les 13.30 h, està convocada una reunió a la Casa de l'Església, amb caràcter informatiu i de programació d'un pla pastoral de potenciació i formació del laïcat. Els destinataris són aquells que van participar de la iniciativa de

l'itinerari diocesà de renovació cristiana, a través dels grups «vine i veuràs» i «vine a conèixer», i també tots aquells interessats en la temàtica, per a promoure el projecte i concretar-ho a nivell parroquial, arxiprestal, etc. Es presentarà la variada oferta de materials que s'està preparant i s'elaborarà un calendari per al proper curs, amb diversos moments formatius i de recés.

Per a més informació sobre aquest projecte i sobre la trobada del 6 de juliol, podeu posar-vos en contacte amb aseglar@bisbatsantfeliu.cat

AGENDA

- **Trobada final de curs de Santfeliu-Jove.** Té lloc aquesta tarda-vespre i aplega els membres de la Delegació de Pastoral de Joventut, amb un primer moment de recés al centre d'espiritualitat de Castellet i la Gornal, i amb un sopar de germanor a continuació, a Vilanova i la Geltrú.
- **Grup de mares i pares de capellans «Mare de Déu de la Mercè».** Dijous 4 de juliol, al Seminari Conciliar, realitzaran l'última reunió del curs: A les 12 h, eucaristia presidida per l'arquebisbe de Barcelona, cardenal Omella, i a continuació, dinar de germanor.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

1. ■ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Gn 18,16-33 / Sl 102 / Mt 8,18-22]. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisès i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC); santa Elionor (Leonor), mr.
2. ■ **Dimarts** [Gn 19,15-29 / Sl 25 / Mt 8,23-27]. Sants Procès i Martinià, mrs.; sants Bernadí Realino, Joan Francesc Regis i Francesc de Gerónimo, i els beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, prev. jesuïtes i mrs.
3. ■ **Dimecres** [Ef 2,19-22 / Sl 116 / Jo 20,24-29]. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); sant Heliodor, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial

- mr.; sant Lleó II, papa (sicilià, 682-683); beata Maria Anna Mogas Fontcuberta, verge (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fundadora de les Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.
4. ■ **Dijous** [Gn 22,1-19 / Sl 144 / Mt 9,1-8]. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, neta de Jaume I; sant Laureà, bisbe de Sevilla; santa Berta, vg.; sant Valentí Berriochoa, bisbe i mr.
5. ■ **Divendres** [Gn 23,1-4.19; 24,1-8.62-67 / Sl 105 / Mt 9,9-13]. Sant Antoni Maria Zaccaria (1502-1529), prev. fund. Barnabites a Milà (B); sant Miquel dels Sants (1591-1625), pre-

vere trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat; santa Filomena, vg.

6. ■ **Dissabte** [Gn 27,1-5.15-29 / Sl 134 / Mt 9,14-17]. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat; sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

7. ■ **Diumenge vinent**, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Is 66,10-14c / Sl 65 / Ga 6,14-18 / Lc 10,1-12.17-20]. **Urgell:** □ Sant Ot o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de La Seu d'Urgell; sant Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.; sant Marçal, bisbe; sant Benet XI, papa (1303-1304).

Diumenge XIII de durant l'any (C)

COMENTARI

El seguiment de Jesús és molt exigent

Avui continuem amb els diumenges de durant l'any que vam iniciar després de Nadal i que hem interromput per la Quaresma i la Pasqua.

La litúrgia ens convida a prendre consciència de la nostra vocació i de les exigències que comporta. Ho veiem a l'evangeli. Hi tenim tres narracions de vocacions. Primer un s'ofereix dient: *Us seguiré pertot arreu on anireu*. Però Jesús li respongué: *Les guineus tenen caus i els ocells nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap*. Seguir Jesús suposa renunciar a tot, a tota seguretat. En la segona narració és Jesús qui crida i la resposta és: *Senyor, permeteu-me primer d'anar-me a casa fins que hauré enterrat el pare*. Però Jesús li diu: *Deixa que els morts enterrin els seus morts, i tu vés a anunciar el Regne de Déu*. L'anunci d'aquest Regne passa per damunt de la família: Jesús mateix n'és un exemple. Això no vol dir oblidar el quart manament sinó que seguir Jesucrist està per damunt fins i tot de la pròpia família. És semblant el tercer cas en el que també hom s'ofereix a seguir Jesús però posa una condició: *Permeteu-me primer que digui adéu als de casa meva*. La resposta de Jesús, un cop més, fa veure la urgència d'anar a anunciar el Regne: *Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és apte per al regne de Déu*. No hi ha temps per acomiadar-se de la família.

En canvi, en la primera lectura Elies sí permet a Eliseu dir adéu a la seva família: *Vés, torna a casa teva. Què t'he fet jo per impedir-t'ho?* I després d'acomiar-se se'n anà amb Elies i era el seu ajudant. Les exigències de Jesús són superiors a les d'Elies. El Regne de Déu és molt més exigent, no permet demores. Sant Pau ens recordarà: *Crist ens ha alliberat de l'esclavatge i vol que siguem lliures*. Vosaltres heu estat cridats a ser lliures. Només qui és lliure de tot lligam, riqueses, possessions, família, interessos personals és apte per a seguir la crida de Jesús. Crist ens crida tots a seguir-lo renunciant a tot.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 19,16b.19-21)

En aquell temps, el Senyor digué a Elies: «Ungeix Eliseu, fill de Safat, d'Abel-Mehulà, perquè sigui el teu successor com a profeta.» Elies se'n anà, i trobà Eliseu, fill de Safat, que llaurava amb dotze parelles de bous. Ell mateix guiava la dotzena parella. Elies va fer com si passés de llarg i li tirà a sobre el seu mantell de profeta. Eliseu deixà els bous, correngué darrere Elies i li digué: «Vaig a besar el pare i la mare i vindré amb tu.» Elies li digué: «Vés, torna a casa teva. Què t'he fet jo per impedir-t'ho?» Ell se'n tornà, prengué la parella de bous, els matà, va coure la carn amb la fusta dels arreus, convidà la gent i se'ls van menjar. Després se'n anà amb Elies i era el seu ajudant.

▶ Salm responsorial (15)

R. *Senyor, heretat meva i calze meu.*

Guardeu-me Déu meu, en vós trobo refugi. / Jo dic: «Senyor, ningú com vós no em fa feliç.» / Senyor, heretat meva i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. R.

Beneït sigui el Senyor que em dona seny. / Fins a les nits m'amonesta el meu cor. / Sempre tinc present el Senyor, / amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se'n alegra i en faig festa tot jo, / fins el meu cos reposa confiat: / no abandonareu la meva vida enmig dels morts, / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al vostre costat, delícies per sempre. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 5,1.13-18)

Germans, Crist ens ha alliberat de l'esclavatge i vol que siguem lliures. Mantingueu-vos així. No us sotmeteu altra vegada al jou de l'esclavatge. Vosaltres, germans, heu estat cridats a ser lliures. Mireu només de no convertir la llibertat en un pretext per fer el vostre propi gust. Si us estimeu, poseu-vos al servei els uns dels altres. Perquè la Llei es troba tota en un sol precepte: «Estima els altres com a tu mateix.» Però si us mossegueu i us devoreu mútuament, penseu que acabareu destruint-vos. Ara, doncs, us dic: Deixeu-vos guiar per l'Esperit, i no satisfieu els capricis de la carn. Perquè la carn es deleix contra l'Esperit i l'Esperit contra la carn. Esperit i carn lluiten l'un contra l'altre, per no deixar-vos fer allò que voldríeu. Si us deixeu conduir per l'Esperit, no esteu subjectes a la Llei.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 9,51-62)

Quan s'acostaven els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, ell resolgué decididament d'encaminar-se a Jerusalem. Envià alguns que s'avancesin, i ells, tot fent camí, entraren en un poblet de samaritans per buscar-hi allotjament. Però la gent no el volgué rebre, perquè s'encaminava a Jerusalem. En veure això, els seus deixebles Jaume i Joan li digueren: «Senyor, voleu que manem que baixi foc del cel i els consumeixi?» Però Jesús es girà i els renyà. I se'n anaren a un altre poblet. Mentre feien camí algú li digué: «Us seguiré pertot arreu on anireu.» Jesús li respongué: «Les guineus tenen caus, i els ocells, nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap.» A un altre, Jesús li digué: «Vine amb mi.» Ell li contestà: «Senyor, permeteu-me primer d'anar-me'n a casa, fins que hauré enterrat el meu pare.» Jesús li diu: «Deixa que els morts enterrin els seus morts, i tu vés a anunciar el regne de Déu.» Un altre digué a Jesús: «Vinc amb vós, Senyor, però permeteu-me primer que digui adéu als de casa meva.» Jesús li respongué: «Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és apte per al regne de Déu.»

▶ Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 19,16b.19-21)

En aquellos días, el Señor dijo a Elías en el monte Horeb: «Unge profeta sucesor tuyo a Eliseo, hijo de Safat, de Abel Mejolá». Partió Elías de allí y encontró a Eliseo, hijo de Safat, quien se hallaba arando. Frente a él tenía doce yuntas; él estaba con la duodécima. Pasó Elías a su lado y le echó su manto encima. Entonces Eliseo abandonó los bueyes y echó a correr tras Elías, diciendo: «Déjame ir a despedir a mi padre y a mi madre y te seguiré». Elías le respondió: «Anda y vuélvete, pues ¿qué te he hecho?». Eliseo volvió atrás, tomó la yunta de bueyes y los ofreció en sacrificio. Con el yugo de los bueyes asó la carne y la entregó al pueblo para que comiera. Luego se levantó, siguió a Elías y se puso a su servicio.

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Tú eres, Señor, el lote de mi heredad.*

Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti. / Yo digo al Señor: «Tú eres mi Dios». / El Señor es el lote de mi heredad y mi copa, / mi suerte está en tu mano. R.

Bendeciré al Señor que me aconseja, / hasta la noche me instruye internamente. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa esperanzada. / Porque no me abandonarás en la región de los muertos / ni dejarás a tu fiel ver la corrupción. R.

Me enseñarás el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Ga 5,1.13-18)

Hermanos: Para la libertad nos ha liberado Cristo. Manteneos, pues, firmes, y no dejéis que vuelvan a someteros a yugos de esclavitud. Vosotros, hermanos, habéis sido llamados a la libertad; ahora bien, no utilicéis la libertad como estímulo para la carne; al contrario, sed esclavos unos de otros por amor. Porque toda la ley se cumple en una sola frase, que es: «Amarás a tu prójimo como a ti mismo». Pero, cuidado, pues mordiéndooos y devorándooos unos a otros acabaréis por destruirnos mutuamente. Frente a ello, yo os digo: caminad según el Espíritu y no realizaréis los deseos de la carne; pues la carne desea contra el espíritu y el espíritu contra la carne; efectivamente, hay entre ellos un antagonismo tal que no hacéis lo que quisierais. Pero si sois conducidos por el Espíritu, no estáis bajo la ley.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 9,51-62)

Cuando se completaron los días en que iba a ser llevado al cielo, Jesús tomó la decisión de ir a Jerusalén. Y envió mensajeros delante de él. Puestos en camino, entraron en una aldea de samaritanos para hacer los preparativos. Pero no lo recibieron, porque su aspecto era el de uno que caminaba hacia Jerusalén. Al ver esto, Santiago y Juan, discípulos suyos, le dijeron: «Señor, ¿quieres que digamos que baje fuego del cielo que acabe con ellos?». Él se volvió y los regañó. Y se encaminaron hacia otra aldea. Mientras iban de camino, le dijo uno: «Te seguiré adondequiera que vayas». Jesús le respondió: «Las zorras tienen madrigueras, y los pájaros del cielo nidos, pero el Hijo del hombre no tiene donde reclinar la cabeza». A otro le dijo: «Sígueme». Él respondió: «Señor, déjame primero ir a enterrar a mi padre». Le contestó: «Deja que los muertos entierren a sus muertos; tú vete a anunciar el reino de Dios». Otro le dijo: «Te seguiré, Señor. Pero déjame primero despedirme de los de mi casa». Jesús le contestó: «Nadie que pone la mano en el arado y mira hacia atrás vale para el reino de Dios».